

จดหมายจาก

มาเยริตา

รัฐอัลสสัน

ศาสตราจารย์ ดร. คุณบรรจบ พันธุเมธา

บทนำ*

ศ.ดร.คุณบรรจบ พันธุเมธา^(๑) (พ.ศ.๒๔๖๓-๒๕๓๕) เป็นนักวิชาการสร้าง
ที่สนใจศึกษาภาษาไทย - ไทย ท่านได้เดินทางเข้าไปสืบภาษาไทยในถิ่นต่างๆ
นอกประเทศไทยตลอดช่วงระยะเวลาหลายนานถึง 30 ปี

หลังรับปริญญาดุษฎีบัณฑิต สาขานิรุกติศาสตร์ จากมหาวิทยาลัย
ขอนแก่นพาราณสี ประเทศอินเดียไม่นานนัก ท่านเริ่มต้นงานของท่านโดยลำ
พัง ด้วยการเดินทางเข้าไปศึกษาภาษาอาหรامในรัฐอัลสสัน ประเทศอินเดียในปี
พ.ศ.๒๔๙๘ (เมื่ออายุได้ ๓๕ ปี) และพบว่าภาษาอาหรامนั้น “ตายสนิท” หาก
ที่มีความรู้และพูดภาษาอาหรามไม่ได้ แต่การเดินทางครั้นนั้นก็ทำให้ได้พบผู้คน
อีกหลายกลุ่มที่ยังคงใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันคือที่พ่อเก่า ไทยคำยัง ไอก่า
ย ตอน ไก่คัต นับเป็นเหตุให้ท่านต้องเดินทางไป “สืบภาษา” ยังดินแดน
นอกประเทศ ที่มีกลุ่มคนเหล่าน้อยไม่กว่าจะเป็นที่รัฐอัลสสันของอินเดีย รัฐจะจีน
รัฐชาน ของสหภาพพม่า ซึ่งก็ทำให้พบคนไทยกลุ่มนี้มากขึ้นอีก เช่น ไก
แหลม ไก่ห่อง ไก่เนื้อ และไก่เม่า ท่านได้สืบเสาะตามไปในดินแดนอื่นๆ อีก ทั้งในมณฑลยูนนาน สาธารณรัฐ
ประชาชนจีน สปป.ลาว และเวียดนาม

ศ.ดร.คุณบรรจบ มีความสนใจในภาษาไทยถิ่นต่างๆ มาแต่เดิม ได้เคยจัดประชุมท่าอย่างกิจกรรมศัพท์ไทยถิ่นต่างๆ
ร่วมกับนักเรียนฝึกหัดครุศาสตร์เมื่อครั้งเข้ารับราชการที่โรงเรียนฝึกหัดครุศาสตร์ (ภายหลังเลื่อนฐานะขึ้นเป็นวิทยาลัย
ครุจัณทร์กฤษณะสถาบันราชภัฏจันทร์กฤษณะ) ความสนใจภาษาอาหรามนั้นมาจากการเรื่องเสียงควบกล้ำ และคำที่มีร
ความในคำหลายคำของภาษาอาหรام ชวนให้ท่านคิดว่าเสียงควบกล้ำในภาษาไทยนั้นเป็นเสียงดังเดิมหรือเป็นเสียงที่
ได้มาภายหลัง แต่เมื่อไม่สามารถหาคนที่พูดภาษาอาหรามได้ เนื่องจากชาวอาหรามได้หันไปใช้ภาษาอัลสสันมิสกันนาน
แล้ว เมื่อท่านได้มีโอกาสพบคนที่พูดภาษาไทยได้ ก็สร้างความยินดีให้กับท่านเป็นอย่างยิ่ง ดังที่ท่านเขียนเล่าไว้ว่า
ขณะที่อยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในรัฐอัลสสัน เมื่อได้ยินชาวอ่ายตอบพูดค่า ครึ่งเดร่า (เครื่องเครา) ท่านถึงกับตัดสิน
ใจพอกดังดินที่หมู่บ้านแห่งนี้จะเดินทางต่อตามที่ตั้งใจไว้แต่เดิม

* บทนำและเชิงอรรถเพิ่มเติมโดยบรรณาธิการ

^(๑) “คุณ” ใช้เป็นคำนำหน้านามผู้ที่ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นต่ำสุดของไทย

แรงบันดาลใจอีกสองประการที่ทำให้ท่านต้องเดินทางไปในดินแดนครุกคิว หนังสือเรื่องชนชาติไทยของหมอดอดดี⁽²⁾ และหน้าที่ที่ต้องสอนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชนชาติไทยทำให้ท่าน “บังเกิดความอยากได้ไปพบปะคนเหล่านั้นด้วยตนเองบ้าง เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงเพียงดีดีได้” ถึงแม้ว่าจะเริ่มต้นความสนใจจากภาษาไทย-ไทย แต่ท่านก็ยอมรับว่าในที่สุดก็ต้องเก็บข้อมูลทางวัฒนธรรมด้านอื่นๆอีกด้วย ทำให้งานเขียนจำนวนมากน้ำยานของท่านเป็นข้อมูลสำคัญสำหรับการศึกษา วัฒนธรรมไทยเบรเยินได้เป็นอย่างดี

ศ.ดร.คุณบรรจบ พันธุ์เนตร ได้กล่าวถึงเหตุผล
ที่ท่านยอมรับภาคตราภารต์และยอมเสียเงินทองมากน้อย
เพื่อการเดินทางไปค้นคว้าภาษาของชนชาติไทยไว้ว่า

ข้อพเจ้าไม่อาจจะอธิบาย

ให้คริสต์โดยแจ้งชัดได้ นอกเสีย
จากผู้นั้นจะสนใจอย่างที่เข้าพเจ้า
สนใจ จึงจะทราบว่า มันเป็นความ
ผิดกฎหมายใดที่ได้พบคนที่พูด
ภาษาเดียวกับตนอยู่ตามที่ต่างๆ
นอกประเทศไทยโลกออกไปนับ
พันๆ เมล์ หักผลงานที่ได้จากการ
ศึกษาหาความรู้จากภาษาของเขา
เหล่านั้น ยังให้ความสุขเบิกบานใจ
ไม่ผิดกับได้ค้นพบสิ่งที่ควรรู้หัก
หลายในโลกนี้⁽³⁾

จดหมายจากมาเยริตา รัชอัลลัมฉบับนี้⁽⁴⁾ เป็น

⁽²⁾ Dodd, William Clifton, *The Tai Race Elder Brother of the Chinese*, Cedar Rapids, Iowa: The Torch Press, 1923. หลวงนิเพกษ์นิติสรรค์ (yawthai ทุตตะโกวิท) เป็นผู้เรียนเปรียงเป็นภาษาไทย ชื่อ เรืองชนชาติไทย (พิมพ์ครั้งแรกปี พ.ศ. 2478)

(๓) ดร.นววารณ พันธุ์เมธा, ประวัติ ศาสตร์ราชาภย์ ดร.คุณบรรจง พันธุ์เมธा กรุงเทพฯ ชนอักษรพิมพ์ 2544, หน้า 75.

⁽⁴⁾ เก็บไว้ที่ห้องสมุด “ศ ดร. คุณบรรจง พันธุเมธ” สถาบันราชภัฏจันทรเกษม กรุงเทพฯ

(๕) โดยเริ่มต้นการเดินทางและเก็บข้อมูลที่รู้สึกอยู่ เมื่อจะจะแบ่ง รัฐบาล รัฐภูมิที่นี่ ในสหภาพพม่า (เรียนภาษาอังกฤษ ภาษาชานได้ ภาษาชานเหนือ ภาษาไทเม้าและไทเหนือ ภาษาคำดี) และปิดท้ายการเดินทางเยือนครั้งนี้ ที่รัฐอัสสัม อินเดียเพื่อศึกษาภาษาพ่าเกे อ่ายตอนและคำยัง-อันเป็นที่มาของจดหมายฉบับนี้

ผู้ที่สนใจรายละเอียดของการเดินทางครั้งนี้เพิ่มเติม ดู สุดแคน วิสุทธิกัณฑ์. “เดินตามรอย ศ.ดร. คุณบรรจบ พันธุเมฆา นักลึกลับภาษาและนักมานุษยวิทยาศาสตร์คนแรกของไทย.” จุลสารไทยคดีศึกษา, 16: 1 (สิงหาคม-ตุลาคม 2542).

จดหมายที่ ศ.ดร.คุณบรรจบ พันธุ์เมฆ มีมาถึงพระยา
อนุมานราชกุล ผู้เป็นอาจารย์ของท่าน ในคราวที่เดิน
ทางไปเก็บข้อมูลเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมที่กินระยะ
เวลาภูวนานาที่สุดคือหนึ่งปี (ระหว่างเดือนมิถุนายน
พ.ศ.2501-พฤษภาคม พ.ศ.2502)⁽⁵⁾

ນີ້ແມ່ນກົດຕົກຄາດດ້ວຍ Mr. Chatwin ລ້າ
ກິດຕົກສົບຕົວເລື່ອຫຼັງການຮະບຽນ ໂດຍສໍາເລັດ
ນີ້ແມ່ນຫຼັງການສ່ວນຕົວ ຢັງໃຈກຳລັງ

กราบเรียน

พระยาอนมานราชชน

72 ชอยเดใจ

Bangkok Thailand

Margherita

18 พ.ค 2502

กรอบท่านอาจารย์ที่เคารพ

ดิฉันออกจากพม่ามาถึงอสังฆ์ตั้งแต่วันที่ 29 เม.ฉ. แต่ว่าเสียเวลาเดินทางเสียหลายวัน' เวลาเกิดเหตุการณ์น้อยทั้งพม่าถึงที่นี่ก็ได้ทราบว่าภาษาคำตีกับคำยังและพ่าเก่นั้นไม่เหมือนกัน และอ่ายตอนก็ผิดกันออกไปอีก ดิฉันจึงต้องแบ่งเวลาเป็น 3 ตอน ไปเรียนพ่าเก่นคำยังและอ่ายตอนแห่งละ 8 วัน ภาษาพ่าเก่นคล้ายกับภาษาไทยในทางมิติจินาและเจล้าน น้ำค่า ดิฉันมาพูดกับเขาก็เป็นที่เข้าใจกัน ส่วนคำยังนั้นยังมีเหลืออยู่หมู่บ้านเดียวที่พูดภาษาคำยังได้คือ บ้านป่าหวานย² กำหนดว่าจะไปวันนี้ก็พอดีฝนตก น้ำหลอกมา เจ้าของบ้านเขามาไว้ใจทั้งคืนเรือก็ลากก็เลยยังไม่ได้ เวลา 7-8 วันที่จริงก็น้อยเกินไป แต่ว่าภาษาเหล่านี้มีคำใช้

๓ การเดินทางมาวิธีอัลลัม ครั้งนี้ของ ศ. ดร. คุณ
บรรจบ นับเป็นครั้งที่สอง หลังจากที่พยาามศึกษาภาษา
อาหรับในปี พ.ศ. ๒๔๙๘ ต่อมากำหนดเดินทางกลับไปอัลลัม
อีกหลายครั้ง (ครั้งสุดท้าย พ.ศ. ๒๕๒๐ นับเป็นครั้งที่ ๗
เมื่อทำนองอายุได้ ๕๗ ปี) โดยมีจุดประสงค์เพื่อจัดทำ
พจนานุกรมภาษาพ่ากงและภาษาอักษรตอน (พจนานุกรม
ภาษาพ่ากง - ไทย - อังกฤษ สำเร็จในปี พ.ศ. ๒๕๓๐, ๔๔๑
หน้า แต่พจนานุกรมภาษาอักษรตอน - ไทย - อังกฤษ ซึ่ง
จัดทำในเวลาใกล้เคียงกัน ยังเป็นจดบันด้วเช่น ไม่ได้จัด
ขึ้มพ.)

สืบเริ่กและที่มาของชื่อไทยลุ่มต่างๆ คือ คำตีพ่าย ก่อต้น คำยัง รวมถึงกู่ลุ่มคนพูดภาษาตระกูลไทยลุ่มนั้นๆ ทั้งที่กระจายอยู่ในรัฐอัลลัมและรัฐกะฉินของสหภาพพม่าคือ ไหหลง ไทน/ora ไหครุย ยังไม่ถือเป็นชื่อยุตินัก เช่น พ่าย ก่อต้น หรือคำตีพ่าย ในบทความนี้ได้ตามที่เขียนขึ้นหลังของศ.ดร.คุณบรรจุ

ไทคำตี (Khamti) มีอยู่ที่ทั่งในรัฐยะฉาน สหภาพพม่าที่เมืองปุเตาหรือปุต้าโยว (Putao) เวียกกันว่าคำตีโน่อง (คำตีใหญ่) กันอีกกลุ่มนหนึ่งอยู่ในรัฐสะพาย

คล้ายคลึงกับที่เรียนรู้มาแล้ว เสียงเท่านั้นที่ผิดไปบ้าง (ดูเหมือนจะมีคำติพวงเดียวที่พูดพิสดารกว่าคนอื่นเขา) เพราะฉะนั้นก็พอได้อะไรมากอยู่ ครั้นจะอยู่นานไป ก็อยู่ไม่ได้ เพราะฝนตกทุกวัน ไปไหนมาไหนมีแต่โคลน หังยังลื่น ล้ำบากเป็นที่สุด และอยู่กับเข้า เขาไม่กินอะไรกันนอกจากรักษาความเกลือ อยู่นานก็อยู่ไม่ไหว. ไว้

ชาวไทยเชียง บ้านป่าหัวาย (Pawai Mokh)

(Sagaing) แถบคุ่มแม่น้ำชินตวิน (Chindwin) มีเมือง ที่เรียกว่า Singkaling Hkamti คำตีกคุ่มมีเรียกกันว่า คำตี อ่อน(คำตีน้อย) ส่วนที่อ่อนเดินน้ำมีกลุ่มคำตีกคุ่ม ใหญ่ยื่นที่บ้านจ้องคำ (Chonkham) ขายแคนรัฐ อุรุนา จัลประเทศ ติดกับดอนเนินของรัฐอัสสัม และที่ หมู่บ้าน ติกรอง เชตลักษ์มบูร (Lakhimpur) ในรัฐอัสสัม

ไทพ่าเก (Phakes/Phakials) ศ.ตร. คุณบรรจบ ตั้งข้อสังเกตว่า ภาษาพ่าเกคล้ายคลึงกับภาษาไทยหรือ ได้หลงແเกบเมืองเชื้อสายและน้ำลำธารของสหภาพพม่า พ่างคงจะมีเชื้อสายพวกไตเม่า และมีถิ่นฐานเดิมอยู่ที่ ตัวบลต.ไก่ทอง แถบเมืองคออม ห่างเมืองมีตจินา (Myitkyna) รัฐกะฉันไปราว 100 กว่าไมล์ ต่อมาก็ ออกพเข้าไปในรัฐอัสสัม และตั้งหมู่บ้านแยกออกเป็น สองกลุ่มคือ หมู่บ้านพ่าเกที่เนื้อ (เขตเมืองมาเรวิตา) กับหมู่บ้านพ่าเกใต้ (เขตเมืองหาระกะเตีย-Naharkatiya และชัยปูร-Jaipuri) ซึ่งตั้งอยู่ริมน้ำหัก(Burhi Dihing) ทั้งสองแห่ง

ไทอ่ายตอน (Aiton) ตั้งเดิมเป็นชาวไทยอยู่ ที่เมืองกอง (Mogaung) ในรัฐกะฉันของสหภาพพม่า ต่อมาอพยพเข้ามาอยู่ในรัฐอัสสัมของอินเดีย ที่เมือง约拉ห์ (Jorhat) และโคลาชาต (Golaghat) ศ.ตร. คุณบรรจบ ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า ภาษารูปของชาวอ่ายตอนมีเสียง

กลับมาบ้านเสียก่อนค่อยคิดรายการใหม่ต่อไป ที่จริง ดิฉันก็อยากรู้ว่าบุคคลนักภาษาอาหมให้เขามีเงื่อน กัน แต่ก็ไม่ค่อยถูกใจนักศึกษาอาหม. แม้คนไทยที่นี่ก็ น่าเบื่อที่ช่างไม่ถูกกันเสียเลย พากพ่าเก่าล้าจะให้เข้า ไปรวมกับคำตี เนื่องไม่ยอมเป็นอันขาด ถึงจะไม่ได้ สิทธิอะไรอย่างคำตียังพ้อใจ. ดิฉันก็เลียนเสียงญามี ทราบจะพูดยังไงกับเข้า

เมื่อมาถึงกัลกัตตา ดิฉันไปหา Dr.Chatteji³ ได้พบสนทนากันอยู่ตั้งครึ่งวัน เลี้ยงน้ำชาตอนสาย ๆ กลางวันเลี้ยงข้าว แล้วพาไปสำนักงานคือที่สภा เรียก เสมียนให้อา卓พาดิฉันไปเขียนเงินที่แบงก์ และบุคคลตัว รถไฟ. เสียดายไม่มีเวลาได้พูดกันมาก เพราะมีคืนไปฯ มาๆ อยู่ตลอดเวลา ช่างเหมือนท่านอาจารย์เสียจริง. พอบุดึงเรื่องหนึ่ง นึกขึ้นได้ก็ไปหยิบหนังสือมาให้ดู ฝาก phamphlet ฉบับนายคำว่า Assam มาให้ท่าน อาจารย์กับพระองค์ชาย.⁴ ตอนหนึ่งพูดถึงเรื่องไทย

ร ควบอยู่ในน้อยทั้งยังมีเสียง ต บ พ ร ซึ่งไม่พบใน ภาษาไทยอยู่อีกนิด ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้ทำให้ภาษาอ่าย ตอนมีส่วนคล้ายกับภาษาอาหมและภาษาภาคกลางของ ไทย

สำหรับผู้ที่สนใจเกี่ยวกับเรื่องภาษาและวัฒน ธรรมไทยพ่าเก และอ่ายตอน ดูเพิ่มเติมได้ที่งานเรียนของ ศ.ตร. คุณบรรจบ ใน ศศรีสาร. 29: 42 (พฤษภาคม 2519) – 30: 3 (24 เมษายน 2520)

ไทร่ายัง (Khamyang) เมื่อครั้งที่ ศ.ตร. คุณ บรรจบ เดินทางไปรัฐอัสสัมครั้งแรกนั้นได้พบชาวไทร่าย ที่หมู่บ้านโซลาปัตเตา เมืองสิบสัค (Sibsagar) แต่เมืองนี้เพียงคนเดียวที่ยังพูดภาษาไทยได้บ้าง ปัจจุบันมีกลุ่มไทร่ายเพียงหมู่บ้านเดียวที่ใช้ภาษาไทยค่ายังใน ชุมชนประจำวัน คือที่บ้านป่าหัวาย (Powoi) เขตเมืองติบ รุคารห (Dibrugarh) กล่าวกันว่าถ้าเดิมของไทร่าย อยู่เฉยเมยของ กอง รัฐกะฉันของพม่าและมีเชื้อเรียกอีกชื่อ หนึ่งว่าไทยนรา.

³ ดร.สุนติคุณการ ชั้ตเตอร์ นักภาษาศาสตร์ ผู้มีเชื้อเสียงของอินเดีย ซึ่งได้เคยสอนนิษฐานถึงที่มาของ “อัสสัม” ว่า คำ อสม น่าจะคือคำ สาม ในภาษาบาลี ตรงกับคำ ศยาม ในลัตนศกฤต และตินดแทนยลสัมชอง ชาวอาหม ก็คือ สยาม นั่นเอง.

⁴ พระองค์เจ้าอานันนิวัติ ได้สถาปนาอิสวิຍค

Dr. Chatteji ว่าทำไม่ใช่ไม่ทำให้เป็น Thai Unit ใช้ตัวหนังสือให้เหมือนกันเสียจะทำให้ติดต่อง่าย ซึ่งเรื่องนี้ ก็ตรงกับ ความคิดดิฉันที่เดียว ตั้งแต่อยู่ที่ปูเตาแล้ว ถ้ามาเข้าว่าภาษาจะเขียนจ.ม.ถึงกันควรจะใช้ตัวหนังสือ อะไร เพราะจะให้ตัวคำต่างคนก็ไม่ได้เรียน ทั้งอังกฤษ เขาก็ไม่รู้ ส่วนติดฉันก็ไม่รู้ภาษาพม่า ก็เลยเป็นอันติดต่อกันไม่ได้ แต่ติดฉันก็ไม่ออกว่าควรจะเอาตัวหนังสือ อะไรเป็น standard พอดี Dr. Chatteji พูดถึงตัว罗马ัน ก็เลยดูออกจะเข้าที่ ดีฉันว่าจะลองถามคนเหล่านั้นดู แต่ว่าแต่ละพวงก็ต่างสนใจแต่ภาษาของตัว ไม่ค่อยยอม ใจร้ายๆ เหมือนอย่างว่าถ้าจะเอาภาษาไทยเป็น common language สำหรับไทยในอัลลัมจะเอาภาษา ไหน. ก็คงต้องพยายาม อายุยยาลง บอกว่า ให้อาภิชาอย่างที่ติดฉันพูดกับเขานั้นเห็นจะดี เพราะเขาฟัง เข้าใจ และเป็นภาษาเกิดใหม่ซึ่งไม่ทราบว่าถัดไปนั้นๆ ปั้นกันให้ยังไบหนด สุดแต่ติดฉันจะนึกคำไหนออก ก็พูด

เป็น พระวรรณศ์เชือ ธรรมหมื่นพิทยลักษณพุฒิยักษร
Aimya Khang ชยวพางก

หมายถึง คนกรุงเทพฯ คือ ศ.ดร. คุณบรรจบ
เอ่องที่ได้เคยไปเยือนหมูบ้านดิช่างปาน แขวงเมืองสีสราตร
เมืองหลวงเก่าของอาณาจักรอาหม เมื่อพ.ศ 2498

ทะมัดทะแมง

เก้าอ้าย? (ต้นฉบับไม่ชัด) แต่จากการ
สมภาษณ์ชาวบ้านนำพาเกิด เขตชัยบูร เมืองดินบุรคราร์ท
(พฤศภาคม 2543) ได้คำอธิบายว่า คำว่า โภชัย
(Gohain) หมายถึง 9 พันธุ์ (โก - เก้า / อ้าย - พันธุ์)
หมายถึงกุลมน 9 กลมที่อพยพมาจากเมืองเม้าหรือ
ราชอาณาจักรเมา สถาปัตย์เมืองเจลัน - น้ำค้ำชาญແຕນພມ
- จีน เท่าที่พยายามสอบถามได้มามเพียง 6 ชื่อเท่านั้น
คือ เวียงแก่น (Weingken) เดามิง (Thoumoung)
ชา奸 (Chakhep) คุมแทน (Tumten) ຈະດอน
(Chatan) และ ษายาโหล (Haillong) ตามประเพณีเดิม
คนพะເກຈະใช้ “ເຄືອເຊົນ” ทั้ง 9 นี้ตามอย่างบรรพนรุณ
ของตน صومาเดือนไปใช้ตามแบบอาหมหมดເຫຼັກ (Cham Thoun Gohain) ເຄືອເຊົນເດີມຄ້ອວິຍງແກນ ມາຮະຍະ
ທັງນີ້ໄດ້ເຮັມທັນກລັບໄປໃຫ້ມາແນວແດີມເພື່ອແສດດໃຫ້ເຫັນ
ວາພວກຕົນແຕກຕາງຈາກກຸລູມອາຮມ

ออกมา ขณะนี้เขากำลังตื่นตัวกันเรื่องภาษา เขากำลัง
จะเปิดร.ร.ที่ดีซังปานีสอนวิชาต่างๆด้วยภาษาไทย.
ฉันนี้ก็นับเป็นผลพลอยได้จากการที่คุน.ก.ท.“ນາ.ชຶ່ງດີລັນ
ກີຂືນຕີ ແຕກີໄມ້ທ່ານວ່າກາරດຳເນີນງານຂອງເຂົາ
ທະໜັດແທນໄໄສກແດກໃຫນ.

เรื่องนามสกุลนີ້ກີອກຈະແປລກທີ່ໃນຫຼຸນ້ານ
ພ້າເກ່າຫຼຸນ້ານເດີຍກັນ ນາງພວກໃຫ້ວ່າໂຄຫຍ່າ ນາງພວກ
ໃຫ້ສຍາມ ພວກຄໍາຍັງກີ່ເມືອນກັນ ດຳວ່າໂຄຫຍ່າ ພວກຄໍາ
ຍັງເຂົາວ່າຄົງຈະເປັນເກົ້າຍ້າ” ແປລວາ 9 ພວກ. ເພຣະ
ເງາມມີເຄື່ອເຊັນ (ເຄືອເຊົນ ດລ້າຍແກ້) 9 ຈຶ່ອຕ້ວຍກັນ ພວກ
ໄທຢູ່ໃນຈິນເງາມເຄືອເຊົນນີ້ຖຸກເມືອງ ເມືອງທີ່ກີ່ອງກ່າວ
ໜຶ່ງ. ແລະມາພບວ່າເມືອງຈັນຕໍາ ເງົາໃຫ້ເຊັນເສື້ອ ພວກ
ດຳເຫົວເຂົາເປັນພວກເດີຍກັນ ເພຣະຈະນັ້ນທີ່ເຂົາວ່າ
ເປັນພັນເສື້ອ ນັ້ນກົດຈະເປັນແກ້ນໆເອງ. ຕິດັນຍັງໄມ້ໄດ້ເປີດ
ຄູ່ວ່າທີ່ພວກຄໍາຍັງເຂົາວ່າມີ 9 ຈຶ່ອນັ້ນຕ້ອງກັນຂໍອເຄື່ອ
ຂອງໄທຢູ່ໃນຈິນທັງໝົດທີ່ໄວ້ອ່າງໄວ່. ປະວັດທີ່ອາຫານ

^๑ เตืนພາວີ່ອສ່າດ້ອຍຫຼາຍເສື້ອໃນເຫດຕີຕາງ
(ປັຈຸນນອຸ່ນໃນຜົນກລູນນານຂອງຈິນ) ມີເຈົ້າພ່າປົກຄອງ
ເຫັນມີອ່ອທຳ້ (Yingjiang) ເມືອງຕີ (Lianghe) ເມືອງ
ຂອນ (Mangshi) ເມືອງເມາ (Rupili) ເຈົ້າພ່າຕ່ລະອົງດໍ ແມ່ຈະໃຫ້ພວກ
ນາມເປັນຈິນແຕກີ່ມີ້ອີໄກແລະລືບກອດ “ເຄືອເຊົນ”
ດ້ານສາຍຕະກູລຸທີ່ແຕກຕາງກັນ ເຊັ່ນ ເຄືອເຊົນເລີຍ

ພາກໃຫ້ພາກ ສ້າງນ້ຳເພົ່ານັດ (Nam Phake)

ก็ดูยุ่งยากสาบานไม่ออก. เพราะมีสิ่งลับอันพันลับน้อย ไม่ทราบว่าทำไม่จำเพาะไทยในคำตีและอัสสัมชนี้เท่านั้นจึง มีชื่อเรียกไปต่างๆ และภาษาที่แปลกเปลี่ยนกันไป แต่เดิมคงจะแปลกดันมาก แต่บัดนี้ได้ปักกินไประหว่างคำตี พากะและคำยัง. เพราะอยู่ใกล้กับกัน คำบางคำก็ยัง กันไว้ แต่ก็ต้องนำเขามาที่เบรียังรักษาของนานไว้ได้ทั้งๆ ที่แต่ละพวกก็มีคนนิดๆหน่อยๆ คำยังที่พูดไทยได้เหลือ สักครอยกว่าคน ราว 20 หลังคาเรือนเท่านั้น พากะมี มากหนอยกิริ ราว 300-400 คน แต่อย่างไรก็ตามภาษา ที่บันทึกไว้ในหนังสือไม่ใช่ภาษาของคนเหล่านี้แน่นอน

หนุ่มสาวชาวไทยอพยพ

เพราบทางคำเขานอกกว่า เขาเคยได้ยินแต่ในหนังสือ แต่คนอื่นเขาไม่ใช้กัน. จะนั่นก็มานี้ปัญหาเรื่องภาษา อาหม พวกลนี้เขายืนยันว่าพวกลาหมเอารัฐบาลสืบทอดของ เขามาและพอมาก็เริ่มนึก แต่ดิฉันเดียงเดียวว่า คงไม่จริงอย่างนั้นนอกจากจะอยู่มานานอีกเป็นร้อยๆปี เมื่อบ้านเมืองสงบลงแล้ว แต่ว่า พูดไปก็เหมือนคนตา บอดจุ่งคนตาบอด ไม่มีใครรู้จะอะไรแน่ โดยเฉพาะพวกล ที่เขากำลังทำการค้นคว้ากันอยู่ทุกวันนี้ ไม่เห็นมีใคร สักคนได้เรียนทางภาษามาเป็น background ที่นั่นคง จะได้มากทราบเท่าท่านอาจารย์ในไวๆนี้ หวังว่าท่าน

อาจารย์คงจะสบายดี. ดิฉัน เป็นภาคีเช่นเคย

ด้วยความเคารพ

บรรจุ

เครื่องเขียนพาน เครื่องเขียนพาน ตัวอย่างเช่น กระดิรี่รัฐยุทธ ไหญ์แห่งอาณาจักรเชียง ผู้ครองเมืองเมืองศรีเชียงขาน พาน สูกหทานที่ถือทองตระกูล มาก็จะใช้เครื่องเขียน “เสือ” ซึ่งต้องมาตัวยก เช่น เพื่อเข้าพาน เสืออุ่มพาน แม้จนกระทั่งคริสต์ ศักราชที่ 19 ทางดาวอัน เบริน (ราศีพาน) เจ้าพานแห่ง เนื้อหาด้า ถือจะซึ่งเสือทองเครื่อง เสือน้ำเสือแม่น้ำ

ขอแสดงเกียรติกับ เบรื่องเครื่องเขียนและภารกิจ ศึกษาประวัติศาสตร์ที่ยืนกับกตัญชู ชาติพันธุ์ไทยในที่ต่างๆ น้ำดี ช่วยให้ความกรากร่างกาย กับชีวิต วัฒนธรรมภาษาอังกฤษ เช่น แบบแผนครอบคลุมและเครื่อง ถ่ายทอดจากคนไทย - ไทย